Atasözleriyle Fabllar Serisi-2

DİKKATLİ REHBER

içindekiler

DİKKATLİ REHBER

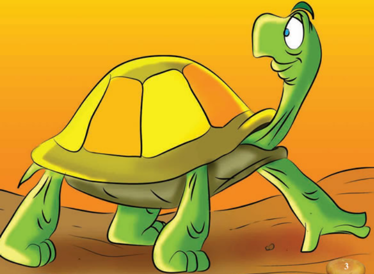
Günlerden bir gün bir deve kafilesinin çölü geçmesi gerekmiş. Ancak gidecekleri yöne daha önce hiçbir devenin gitmediğini öğrenmişler.

Bu durumda kendilerine bir rehber bulmaları gerekiyormuş. Aramışlar taramışlar, sonunda bir rehber bulmuşlar. Fakat buldukları rehbere kendileri de şaşırmışlar.

Çünkü rehberleri bütün hayvanların da tavsiye ettiği bir kaplumbağaymış. Kendi aralarında yola çıkmadan başlamış hararetli tartışmalar. Zaman geçince duyulmaya başlamış bağrışmalar.

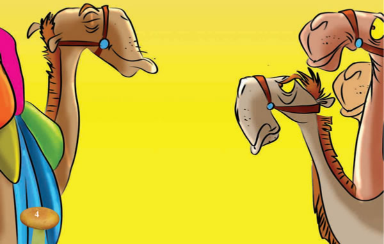

İçlerinden biri diyormuş:

– Yahu bu çöl hiç kaplumbağa ile geçilir mi? Bu nasıl iş, eski köye yeni âdet mi?

– Güldüreceğiz kendimize çöldeki fareleri bile, yine de gidecek miyiz bunları bile bile!

Başka bir deve söze girmiş âdeta burnundan solumakta. Oturduğu yerden kalkmış derin derin nefes almakta:

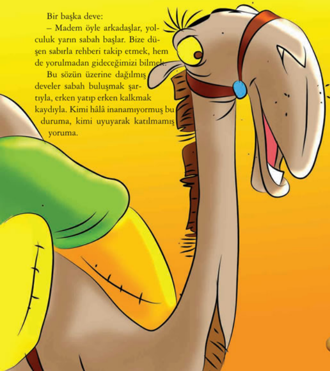

– Ey gün görmüş develer! Başımıza gelenlerin nedeni sahipsizlik. Var mı bundan daha büyük rezillik? Demez mi bize cümle âlem, "Kılavuzu karga olanın burnu kurtulmaz pislikten." Birlik olalım, kuvvet doğar birlikten.

Kaplumbağayı bulan deve bu sözlere cevap vermiş:

– Ey dostum, o kadar zaman dolaştım durdum. Vallahi herkese sordum. En iyi rehber budur dediler, bana karşı ağız birliği ettiler. Sadece, "Ayağı ağırdır biraz hayvanın, fakat en iyi rehberidir buraların." dediler. O kadar kusur kadı kızında da var, zaten çok uzak değil gideceğimiz diyar.

Bir başka deve:

– Madem öyle arkadaşlar, yolculuk yarın sabah başlar. Bize düşen sabırla rehberi takip etmek, hem de yorulmadan gideceğimizi bilmek.

Bu sözün üzerine dağılmış develer sabah buluşmak şartıyla, erken yatıp erken kalkmak kaydıyla. Kimi hâlâ inanamıyormuş bu duruma, kimi uyuyarak katılmamış yoruma.

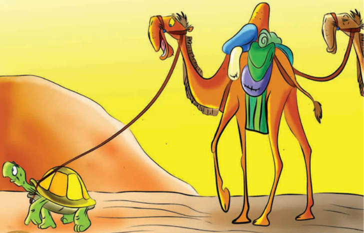
Sabah olunca hepsi gelmiş meydanda ortaya, meraklı gözlerle bakmışlar kaplumbağaya. Derken sayım yapılıp başlamış yolculuk, develerin çoğunda hâlâ var bir burukluk. Rehber kendinden emin ama ağır ağır ilerlemekte, kalın evi sırtında herkes onu izlemekte.

Aradan geçince epey zaman sıkılmış bazı develer. "Böyle ne zaman bitecek demişler bu dağlar bu tepeler?" Sonra birer ikişer ayrılmışlar kafileden daha hızlı gitmek niyetiyle, tam da yiyecek arayışındaymış aç aslanlar sivri dişleriyle. Kısa bir zaman sonra akşam olmuş, rehber yorulmuş. Kafile dinlenmiş günün sonunda, merak ediyorlarmış ayrılan develer ne durumda. Keşke olmasaydı böyle bir ayrılık, kalmıştı şurada iki tepe birkaç da çalılık.

Ertesi gün devam etmiş kaplumbağa çöl yolunda, sadece üç deve kalmış ardında. Onları sağ salim ulaştırmış gidecekleri yere, zaten hocalık bile yaparmış o yöredeki rehberlere. Kervandan ayrılan develerden bir daha haber alınamamış. Her zaman sürüden ayrılanı kurtlar kaparmış. Bazen küçükler büyük iş yaparmış. Bunu da o üç deve çok iyi anlamış.

KEDİNİN YUMRUĞU

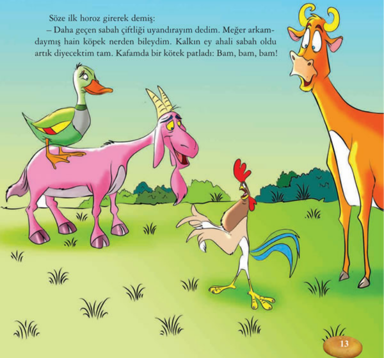
Bir zamanlar bir çiftlikte yaşarmış bir köpek. Elinden düşmezmiş hiçbir zaman kötek. Bazı günler tavukları kovalayıp dövermiş, korkusundan bütün hayvanlar köşeye sinermiş.

Gel zaman git zaman çiftlikte huzursuzluk iyice artmış. Bizim köpek durumu abarttıkça abartmış.

Bir gün toplantı yapmaya karar vermiş çiftlik ahalisi, köpekten illallah demiş ineklerin bile en irisi.

Söze ilk horoz girerek demiş:

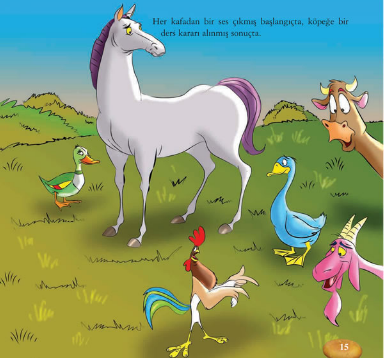
– Daha geçen sabah çiftliği uyandırayım dedim. Meğer arkamdaymış hain köpek nerden bileydim. Kalkın ey ahali sabah oldu artık diyecektim tam. Kafamda bir kötek patladı: Bam, bam, bam!

Burada inek girmiş söze:

– Ben de yavrumu emziriyordum dün sabah. Şu azman köpek yok mu ah, ah! Birden koşarak yavrumu korkuttu. Minik yavrum küçük dilini yuttu.

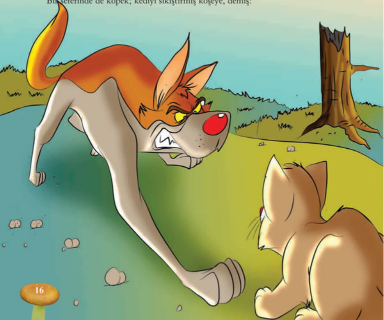

Her kafadan bir ses çıkmış başlangıçta, köpeğe bir ders kararı alınmış sonuçta.

Kim verecek köpeğe bu dersi, hem nasıl? Çok su götürürmüş bu fasıl. Verilecek dersi konuşmak üzere toplantı kararı alınmış. Bu toplantı zamanına kadar daha ne hayvanlar bunalmış.

Bir seferinde de köpek; kediyi sıkıştırmış köşeye, demiş:

– Söyle bakalım elimden kaçabilecek misin, hem nereye? Sana buralarda dolaşma dememiş miydim? Canımı sıktığın için dersini vermemiş miydim?

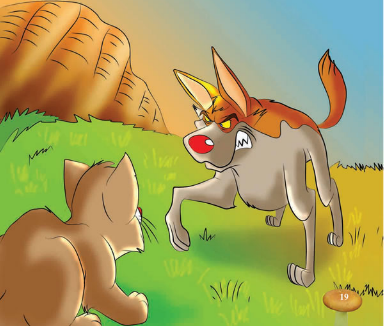

Kedi sindikçe sinmiş köşeye, bir kendine bakmış bir köpeğe. Sonra kaçamayacağını anlamış, bunaldıkça bunalmış. Bir anda nasıl olduysa kendinde müthiş bir kuvvet hissetmiş, sıska pazularını gülle zannetmiş. Sonra demiş ki köpeğe:

– Bak üzerime gelme uyarıyorum seni. Bu zamana kadar uysallığımla tanıdın beni. Eğer saldırırsan üzerime, günah benden gider, demedi deme.

– Hah, hah, hah! Ne keyifli bir gün benim için. Hem kötü döveceğim seni hem bütün çiftliğe göstereceğim ibret için. Demek beni tehdit edersin öyle mi? El mi yaman bey mi gör şimdi.

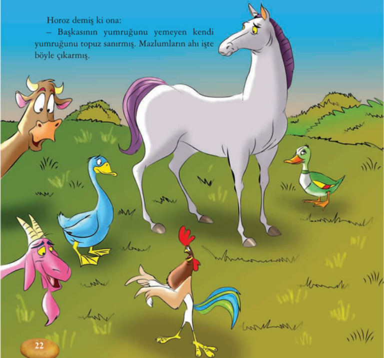

Sonra başlamış yaman bir kavga. Köpek bir üste çıkıyormuş, sonra kedi alıyormuş onu alta. Sonuçta selameti kaçmakta bulmuş huysuz köpek, durumu da iyi değilmiş pek.

Bırakmamış bir daha kedi onun peşini, bitirmek istiyormuş bu saldırganın işini. Kovalamış çiftliğin içinde onu sağa sola, bu dayakla gelmiş azgın köpek yola.

Horoz demiş ki ona:

– Başkasının yumruğunu yemeyen kendi yumruğunu topuz sanırmış. Mazlumların ahı işte böyle çıkarmış.